

Emily Dickinson- átiratok

HALMAI TAMÁS

1975-ben született Pécsen.
Költő, író, irodalmár. Leg-
utóbbi írását 2018. 7. szá-
munkban közzöltük.

(A szövegek és
a számozás forrása:
[https://en.wikisource.org/
wiki/Author:Emily_
Dickinson](https://en.wikisource.org/wiki/Author:Emily_Dickinson))

Átiratok, nem fordítások — mert szerzőjük nem képzett műfordító; s mert e versek törekednek ugyan a lehetséges szöveg- és forma-hűsége, ám elsőrendűen az Emily Dickinson-i gondolatot kívánják átültetni mai magyar versnyelvre. Gondolatot, habitust, érzékenységet; látásmódot és világképet. Költészetet tehát.

Hogy ne idegent invitáló fordításnak, de saját ihletű versnek hasanak, a dickinsoni poétika jellegadó vonásai közül többtől eltekintenek: a nagy kezdőbetűk (s nem csak sorok elején) és a gondolatjelekkel meg-meglassított dikció érdemi sajátosságok, de megtartásukat kortárs versérezékünk — Ady és az avantgárd és a posztmodern után — nem kívánja, nem indokolja. Egyes helyeken, ha a textus lélegzetvétele úgy igényelte, a szótagszám is elüt a forrásétól; különösebb jelentésmódosító vonzat nélkül.

111

*Nem tart tőlem a méh,
és ismerem a lepkeket.
Az erdő bájos népe
merő melegség.*

*Bolondozik velem a szellő,
és nevet a patak.
Honnan mégis az ezüst köd szememben?
Honnan, ó, nyári nap?*

135

*Vízre a szomj tanít.
Földre az átszelt tenger árja.
Túloldalra a kín;
békére: hogyha harcról hír jó;
szeretetre: a sírkő.
S hó a madárra.*

502

*Csak az ima, csak az maradt,
ó, Jézus az egekben;
nem tudom, melyik a szobád,
kopogok ernyedetlen.*